

UZASADNIENIE

Powód (...) *Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W.* wniósł o zasądzenie od pozwanej J. S. kwoty 4.448,49 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie wynika z umowy bankowej nr (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w umowie. Pozwana mimo zobowiązania wynikającego z umowy nie wywiązywała się z przyjętego na siebie zobowiązania, co w konsekwencji doprowadziło do zawarcia przez (...) Bank (...) Spółka Akcyjna i powoda Prokurę Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. umowy przelewu wierzytelności, której przedmiotem była wierzytelność wynikająca z umowy bankowej nr (...). Na wysokość kwoty dochodzonej pozwem składają się: należność główna w kwocie 2972,01 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 1476,48 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej z ww. umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową od należności głównej za okres po dniu cesji wierzytelności do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetki ustawowe za opóźnienie naliczane przez stronę powodową od należności głównej od 1 stycznia 2016 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu.

Pozwana J. S. nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie zajęła stanowiska w sprawie i nie stawiła się na rozprawę, pomimo prawidłowego zawiadomienia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 maja 2016 r. pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., a powodem została zawarta umowa cesji wierzytelności.

(dowód: umowa cesji k. 8-12)

W dniu 21 marca 2017 r. powód sporządził W. z Ksiąg Rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego i Ewidencji Analitycznej. W wyciągu tym stwierdzono, że w świetle ksiąg funduszu strona pozwana posiada zadłużenie wobec funduszu w kwocie 4.448,49 zł na co składały się należność główna w kwocie 2.972,01 zł oraz odsetki skapitalizowane w wysokości 1.476,48 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 7)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Zgodnie z art. 339 § 1 i 2 kpc jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

W ocenie sądu okoliczności przytoczone w pozwie oraz w pismach doręczonych pozwanemu przed rozprawą budziły wątpliwości sądu, zaś dowody zaoferowane przez powoda nie pozwoliły na podzielenie jego twierdzeń.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na fakt, iż powód nie udowodnił, aby przysługiwało mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa

na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 kc jest przepis art. 232 kpc, zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy bankowej nr (...), jednakże powód nie przedłożył żadnych dokumentów świadczących o tym, że taka umowa została faktycznie zawarta. W szczególności powód nie przedłożył umowy bankowej zwartej pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna a pozwaną.

W ocenie Sądu, powód nie wykazał, by dochodzone roszczenie, w wysokości wskazanej w pozwie, rzeczywiście mu przysługiwało, tzn. aby wierzytelność wobec pozwanego wynosiła kwotę wskazaną w pozwie i objęta była umową przelewu wierzytelności zawartą z pierwotnym wierzycielem. Załączone do pozwu dokumenty wskazywały jedynie, iż zawarto umowę przelewu. Z umowy tej nie wynika jednak to, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanej i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem pozwanej. W samej umowie cesji nie wskazano wierzytelności wobec pozwanej. Nie dowodzi natomiast nabycia tej wierzytelności W. z elektronicznego załącznika do umowy cesji, podpisany przez profesjonalnego pełnomocnika powoda (k. 13).

Wysokość zgłoszonej w pozwie wierzytelności powód udokumentował przedkładając jedynie wyciąg z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego. Dokument ten nie ma jednak odpowiedniej mocy dowodowej. Jest to dokument prywatny, pochodzący od powoda i zawierający li tylko jego twierdzenia o istnieniu wierzytelności – art. 194 § 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (DZ. U. 2014.157 t.j.). Zgodnie z tym przepisem księgi rachunkowe funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągi z tych ksiąg podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzone pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkie wystawione w ten sposób oświadczenia zawierające zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych oraz stanowią podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych i rejestrach publicznych. Przy czym moc prawną dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych, wyciągów z tych ksiąg oraz oświadczeń, o których mowa wyżej, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 11 lipca 2011 r., P 1/10, OTK-A 2011, nr 6, poz. 53, uznał, że art. 194 u.f.i. w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 20 Konstytucji RP. Orzeczenie to, będące konsekwencją wyroku TK z dnia 15 marca 2011 r.,

P 7/09, OTK-A 2011, nr 2, poz. 12, odnoszącego się do dokumentów wystawianych przez banki na podstawie art. 95 ust. 1 pr. bank., oparte zostało na założeniu, że fundusz sekurytyzacyjny, będąc uprawnionym do nabywania wierzytelności od wszelkich podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, którym nie przysługują przywileje analogiczne do określonego w art. 194 u.f.i., znajduje się w toku postępowania cywilnego w niezasadnie uprzywilejowanej pozycji względem pozwanego, którego obciąża ciężar zaprzeczenia prawdziwości dokumentu urzędowego (art. 252 k.p.c.) posiadającego w tym postępowaniu szczególną moc dowodową. Powyższe uprzywilejowanie, nieznajdujące uzasadnienia w odniesieniu do podmiotów niezwiązanych w żaden sposób z realizacją zadań publicznych, narusza zasadę określoną w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP rozumianą jako zapewnienie "równości broni" stron postępowania (por. wyroki TK z dnia 12 grudnia 2006 r., P 15/05, OTK-A 2006, nr 11, poz. 171, oraz z dnia 19 lutego 2003 r., P 11/02, OTK-A 2003, nr 2, poz. 12).

Ponadto powód przedłożył niepoświadczony za zgodność z oryginałem wydruk zawierający wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego z 3 marca 2017 r. Pismo to może być dowodem co najwyżej na to, że pismo o takiej treści zostało sporządzone. Brak jest również podstaw do wnioskowania, że zostało w ogóle do pozwanego wysłane. Ponadto pismo to nie stanowi dokumentu, skoro opatrzone je jedynie kopią podpisu odbitą sposobem mechanicznym (faksymile).

Powód nie wykazał również tego, by skutecznie nastąpiło nabycie wierzytelności na mocy umowy przelewu z 19 maja 2016 r., bowiem nie wykazał należytego umocowania sygnatariuszy dokumentów. Nie można zatem przyjąć, że umowa została podpisana przez osoby uprawnione.

W ocenie Sądu zatem powód nie udowodnił, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności. W myśl zaś przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że z umowy cesji zawartej pomiędzy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna a powodem nie wynika, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanej i aby powód stał się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem pozwanej. W samej umowie cesji nie wskazano wierzytelności wobec pozwanego. Wprawdzie powód przedłożył dokument określony jako „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, w którym wskazana została wierzytelność wobec pozwanego, jednakże zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że wierzytelność wobec pozwanego była przedmiotem umowy cesji.

Dodatkowo wskazać należy na fakt, że powód jako profesjonalista nie powinien zakładać, że pozwany nie stawi się na rozprawę i nie wda się w spór, zaś Sąd opierając się jedynie na twierdzeniach pozwu wyda wyrok zaoczny w całości uwzględniający powództwo. Lektura pozwu pozwala stwierdzić, że powód już w pozwie złożył stosowne wnioski dowodowe, nie przedłożył jednak na tą okoliczność żadnych dowodów. Liczył się zatem z możliwością powstania uzasadnionych wątpliwości w rozumieniu art. 339 k.p.c., a tym samym z koniecznością przeprowadzenia przez sąd postępowania dowodowego. Jednakże wymaganiami stawianymi przez art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c. nie sprostał.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd oddalił powództwo w całości.

SSR Katarzyna Jerka

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

O., 01 września 2017 r.